#1 New York Times bestseller

Cudzinci

Príbeh jedného manželstva

„Strhujúce dielo, skúma samotnú podstatu intimity."
Joyce Carol Oatesová

Belle Burdenová

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

Belle Burdenová

Cudzinci

Príbeh jedného manželstva

TATRAN

Z anglického originálu Belle Burden: Strangers: A Memoir of Marriage,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve The Dial Press, An imprint of Random House,
A division of Penguin Random House LLC,
New York 2026,
preložila Ivana Roháčová.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5693. publikácia a 240. zväzok
edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.
Vydanie I.
Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová
Jazykové redaktorky Renáta Koutenská, Zuzana Šulajová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2026 by Belle Burden
Translation © Ivana Roháčová 2026
Jacket design © Donna Cheng
Jacket illustration © James Coffman
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1998-3

FSC
www.fsc.org
MIX
Papier | Podporujeme zodpovedné lesníctvo
FSC® C014138

VENUJEM SVOJIM DEŤOM.

Poznámka autorky

V tejto knihe píšem o svojom manželstve, jeho konci a následných udalostiach. Všetky zachytené okamihy som sa snažila podať čo najvernejšie, presne tak, ako si ich pamätám. V knihe používam vlastné meno aj skutočné mená svojich starých rodičov, rodičov, nevlastnej matky, brata a švagrinej. Všetky ostatné mená sú vymyslené. V niektorých prípadoch som zmenila aj podrobnosti, na základe ktorých by bolo možné niekoho identifikovať.

PRVÁ ČASŤ

Každú jar sa na náš pozemok na ostrove Martha's Vineyard vracia rovnaký párik kršiakov. Ich hniezdo sa nachádza na kraji jazera vytekajúceho do prielivu pri západnom brehu. Keď im praje šťastie, v máji sa v hniezde objavia vajcia a v júni sa vyliahnu vtáčatká. V júli sa mladé kršiaky učia lietať. Do septembra celá rodina odletí zimovať do Karibiku alebo Južnej Ameriky.

Keď sme si v roku 2005 kúpili dom, môj manžel James sa do párika kršiakov úplne zbláznil, fascinovalo ho, že sa každý rok ako nejakým zázrakom vracajú na rovnaké miesto. Zakaždým s napätím vyčkával, či sa ukážu, či znesú vajcia aj či ich potomstvo prežije našich miestnych predátorov – mývaly a vrany. Rok čo rok oslavoval, keď mladé prvý raz vyleteli z hniezda.

Do svojho dramatického pozorovania kršiakov zatiahol aj mňa a naše tri deti. Zakaždým, keď nad nami plachtili, ukazoval na ne prstom a ako prvý mával na oblohu a kričal: „Ahojte, kršKovia!" Zaviedol nás do lesa, aby sme sa zblízka prizreli ich hniezdu vysoko v korune stromu, a dokonca sa spriatelil s odborníkmi na kršiaky, dvomi staršími mužmi, ktorí nám dovolili sledovať krúžkovanie jedného z vtákov na úsvite. Pripojili k nemu zariadenie, vďaka ktorému zmapovali trasu jeho letu v zime. Decká sa ešte ani neprezliekli z pyžama a s úžasom hľadeli na stvorenie, ktoré na zemi pôsobilo oveľa väčšie než na nebi. Odborníci po-

menovali okrúžkovanú kršiačku po mne a celú zimu nám posielali správy, ako sa Belle darí. Robili sme si o ňu starosti, a keď sa vrátila, oslávili sme to prípitkom.

Po tom, čo hniezdo kršiakov dva roky po sebe vyplienili mývaly, odborníci na jeho území osadili stĺp s plošinou, ktorý mal odradiť nežiaducich návštevníkov. Pôvodný strom na niekoľko rokov spustol, no potom sa na stĺpe na naše prekvapenie objavilo drobné hniezdo. Každé leto postupne rástlo do čoraz impozantnejších rozmerov. Stal sa z neho orientačný bod pre plavcov aj člnkárov. Po dekáde bolo viac ako stodvadsať centimetrov široké a meter vysoké. Zaradilo sa k najväčším hniezdam na ostrove.

Keď sme prišli na ostrov v roku 2020, hniezdo zívalo prázdnotou. Jeho obyvatelia sa stále vyhrievali na južnej pologuli, možno sa ešte len vydali na spiatočnú púť ponad Karibské more a Floridu a ďalej na sever popri pobreží. Medzičasom po Spojených štátoch nesmiernou rýchlosťou putoval aj vírus, ktorého výskyt prvý raz zaznamenali v Číne. S manželom sme chodievali okolo stĺpa vo vlnených čiapkach a v parkách, topánky sa nám zabárali do močaristej pôdy. Hniezda sa nik nedotkol, bolo rovnaké ako v predchádzajúcu jeseň. Vyzeralo pevne a stabilne aj napriek prudkému vetru a ostrým konárikom vytŕčajúcim na každú svetovú stranu. Útulne. Usmiali sme sa na seba a pustili sa do debaty o návrate párika kršiakov. *Uvidíme ich ešte?*

Po tom, čo pre covidovú pandémiu uzavreli New York, kde sme žili väčšinu roka, sme sa rozhodli, že s dvomi mladšími deťmi, ktoré mali vtedy pätnásť a dvanásť rokov, odídeme do karantény na ostrov. Presun na Martha's Vineyard nám pripadal logický. Mali sme tam pomerne osamotený dom, naše najobľúbenejšie

miesto na svete. Vedenie hedžového fondu, pre ktorý James pracoval, nariadilo zamestnancom prácu z domu a ja som sa mohla svojej právnickej činnosti venovať odkiaľkoľvek.

Na ostrov sme prišli pätnásteho marca. Stále na ňom panovala zima, teploty sa pohybovali tesne pod nulou, stromy boli holé a svetlo mdlé. Kým sme vykladali veci z auta, vybaľovali svetre a teplú obuv, dievčatá zas svoje učebnice a violončelá, jedno väčšie než druhé, hvízdalo okolo nás ľadové vetrisko. James si z kartového stolíka v obývačke urobil provizórnu kanceláriu a každé ráno už od štvrtej sledoval finančné trhy. Narúbal tri druhy dreva a podvečer zakladal nádherný oheň. Pri západe slnka mi namiešal whiskey sour (verili sme správam, podľa ktorých whiskey dokázala vyhubiť vírus) a na noc pozamykal všetky dvere, aj keď na ostrove nežilo veľa ľudí a podobne ako v New Yorku aj tu platil lockdown. Zdalo sa, že je hrdý na svoju úlohu otca a manžela, na to, že sa o nás stará a ochraňuje nás.

Ja som sa prechádzala po okolí, udržiavala som poriadok v dome a všetko prala a celé dni som sledovala správy. Ukazovali v nich zábery z pohotovostí praskajúcich vo švíkoch, zdravotnícke stany v Central Parku, mraziarenské dodávky plné tiel. V New Yorku prišlo o život vyše dvadsaťtisíc ľudí. Proti ochoreniu sa nedalo očkovať a nikto nevedel, kedy budú dostupné prvé vakcíny. My sme síce mali to privilégium, že sme sa mali kde izolovať, no i tak som sa bála.

Často som chodila za Jamesom do lesa. Keď nás nepočuli dcéry, rozprávali sme sa o najnovších pandemických správach, o tom, či by sme mali nosiť do potravín rúška a rukavice a či dať všetky tašky s nákupom a balíčky pred otvorením do karantény. Pevne som Jamesa objímala s prstami zaborenými v jeho svetri a on ma zase vždy pobozkal na temeno.

Naša mladšia dcéra Carrie objavila Fortnite a v hosťovskej izbe hrávala online hry s kamarátmi. Jej útla postava sa chúlila na obrovskom gauči. Staršia Evie sa chcela naučiť vyrábať cestoviny.

Začala s gnocchmi – pripravila ich na večeru v prvý jarný deň, dvadsiateho prvého marca. James doplnil jedlo kuraťom, ktoré upiekol na vonkajšom grile. Celý čas stál potme na terase a točil gombíkmi, aby udržal požadovaných dvesto stupňov. Vyšlo mu to dokonale, mäso bolo šťavnaté a upečené do zlatista.

Večerali sme za obdĺžnikovým dreveným stolom v kuchyni. Mala som na sebe pyžamo, hrubý vlnený sveter a ponožky, vlasy mi ešte nestihli vyschnúť po sprche, tak som si ich zopla do drdola na temene. Večeru sprevádzalo zavýjanie vetra. James pôsobil duchom neprítomne a namiesto toho, aby si nabral gnocchi na tanier, vyjedal ich zo spoločnej misy. Vždy ma to štvalo. Potom vyrezal z kuracieho chrbta šťavnatý kúsok mäsa, ktoré vďaka nemu deti milovali najväčšmi, a dal ho Carrie.

Zavolala som synovi. Finn ostal spolu s ďalšími tínedžermi u kamaráta na Long Islande. Vedeli sme, že sedemnásťročný chalan bude spokojnejší medzi priateľmi, a mysleli sme si, že naše odlúčenie nepotrvá dlho, nanajvýš niekoľko týždňov. Zdvihla som mobil vyššie, nech ho vidia všetci za stolom. Povedali sme mu, že nám chýba.

Po večeri James odišiel z kuchyne, pretože si potreboval vybaviť pracovný hovor. Dievčatá sa presunuli do obývačky k telke. Ja som zatiaľ namočila panvice, naložila umývačku a utrela stôl. Práve som sa chystala zmyť podlahu a nalievala som do vedra vodu s bielym octom, keď sa mi na kuchynskom ostrovčeku rozzvonil a rozblikal telefón. Na displeji svietilo neznáme číslo, tak som nedvihla a počkala, kým sa dotyčný dovolá do odkazovej schránky. Len čo sa ozvalo pípnutie oznamujúce nový odkaz, položila som vedro a prehrala som si ho. Z telefónu zaznel mladistvý, nervózny mužský hlas.

„Snažím sa dovolať Belle," začal a vzápätí sa na okamih odmlčal. „Mrzí ma, že vám to musím oznámiť, ale váš manžel má pomer s mojou manželkou." Na záver sa predstavil a nadiktoval mi svoje telefónne číslo.

Zmeravela som a zatmelo sa mi pred očami. Nedávalo mi to zmysel. Zovrela som telefón a opäť si prehrala odkaz, druhý raz som načúvala mužovmu jemnému hlasu. *To predsa nemôže byť pravda*, pomyslela som si. *Určite ide o omyl. James mi všetko vysvetlí.*

Oprela som mop o ostrovček a vydala sa za ním dolu schodmi práve vo chvíli, keď po nich zamieril nahor. Šiel za mnou. Vyzeral úzkostlivo, zjavne ho čosi trápilo.

Spočinul mi rukou na krížoch a odviedol ma do hosťovskej izby, presne do tej, kde býval zapnutý Fortnite a po koberci sa povaľovali prázdne balíčky od chrumkavých čedarových zajačikov. Sadol si do kresla, ja na stoličku po jeho pravici. Hodnú chvíľu len mlčal, akoby sa snažil utriediť si myšlienky a nájsť správne slová, ktorými by mohol všetko vyvrátiť. Myslela som si, že presne to aj urobí. Tak som čakala.

Chytil ma za ruky, naklonil sa dopredu a zadíval sa mi priamo do očí. „Sľubujem, že to pre mňa nič neznamenalo. Je koniec. Milujem len a len teba. Hrozne ma to mrzí a hanbím sa."

„Ako dlho to trvalo?" spýtala som sa.

„Iba zopár týždňov," odvetil.

Sklopila som zrak k jeho rukám, svojmu telu a zahanbene som si uvedomila, že mám na sebe nevzhľadné pyžamo a ponožky. Na tenkých bavlnených nohaviciach sa skvela mastná škvrna od večere.

Platinová obrúčka na jeho prstenníku sa rokmi nosenia ošúchala. Na mojich prstoch v jeho zovretí nebol ani jeden prsteň. Deň predtým som si stiahla všetky vrátane diamantovej obrúčky. Jedna priateľka mi totiž povedala, že vírus by mohol zaliezť aj pod prstene a odolať tam dezinfekcii aj mydlu, a tak som ich hodila do pohára s prípravkom na čistenie šperkov. Na kratučký okamih mi prebleslo hlavou: *Stalo sa to preto, lebo som si dala dole prstene? Vyprovokovala som tým vesmír?*

„Ako sa volá?" opýtala som sa.

„To je jedno."

„Chystám sa zavolať jej manželovi, takže mi to môžeš pokojne povedať."

A tak to vyklopil. Bolo to všedné meno s takými istými začiatočnými písmenami, rovnako ako moje krstné meno a priezvisko za slobodna. Znelo príjemne.

„Kde ste sa spoznali?"

Vraj bola finančníčka a zoznámil sa s ňou v práci. „Preskočila medzi nami neskutočná iskra," povedal.

Pustil ma a gestom naznačil, aký veľký plameň medzi nimi vzplanul. Ruky mal pred sebou a roztiahol prsty, akoby držal neviditeľnú basketbalovú loptu. „Ale prisahám, že to pre mňa nič neznamenalo."

„Má deti?" pokračovala som.

Prikývol a spresnil: „Dve."

„Koľko majú rokov?"

Na chvíľu sa odmlčal. „Ešte sú malé. Koľko rokov majú deti v jasliach?"

„Dva alebo tri."

Opäť prikývol. „Tak potom toľko."

Kedy si žena s dobrou prácou a dvomi malými deťmi nájde čas či energiu na zálety?

„Mami?" zavolala na mňa Carrie. „Upečieš nám taštičky?"

Strhla som sa. Jej vysoký, sladký hlások odvrátil moju pozornosť inam. *Dievčatá.* Musíme predstierať, že sa nič nestalo, že medzi nami práve nevybuchla bomba.

„Jasné!" odvetila som.

Nechala som Jamesa v hosťovskej izbe a vrátila sa do kuchyne. Zapla som rúru a hodila na plech dve zmrazené malinové taštičky. Decká aj ja sme ich zbožňovali odmala. Vložila som plech do rúry.

Keďže som však už v sebe nedokázala dlhšie dusiť vzdúvajúcu sa tlakovú vlnu, vošla som do kúpeľne, vkročila do sprchového

kúta a zavrela za sebou sklenené dvere, nech nikto nepočuje moje vzlyky a náreky. Sadla som si na lavicu medzi šampóny a sprchové gély a naťukala správu mužovi, ktorý sa mi pokúsil dovolať. „Viete, ako dlho to trvá?“

V danej chvíli mi to pripadalo najdôležitejšie – chcela som vedieť, kedy si spolu začali a či mi James neklamal.

Dostala som odpoveď: „Asi mesiac. Ale teraz nemôžem písať, pretože moja žena sa pokúsila zabiť. Je v sanitke.“

Premkla ma panika. Jamesova zrada spustí reťazovú reakciu bolesti, ktorá sa nebude týkať len mňa či našej rodiny. Túto krízu musíme zvládnuť spoločnými silami. Zrazu som sa obávala aj o tú mladú ženu v sanitke rútiacej sa naprieč New Yorkom, ktorá sa zosypala po všetkom, čo sa v ten večer udialo v jej aj mojej domácnosti, akoby bola moja dcéra a nie manželova milenka.

Vyšla som z kúpeľne, prešla obývačkou a zbehla dole schodmi opäť za Jamesom. Chcela som mu tú novinku povedať čo najskôr, akoby som ju tým mohla zachrániť. Našla som ho pred hosťovskou izbou. Práve telefonoval.

Netuším ako, no bolo mi jasné, že volá s ňou. „Vieš, čo sa stalo?“ opýtala som sa ho.

Zakryl si mobil dlaňou. „Áno,“ odvetil. „Akurát sa ju snažím počúvať.“

Čakala som tam, kým odišiel dotelefonovať do hosťovskej. V držaní jeho tela, v jeho zhrbených pleciach a v tom, ako si voľnou rukou zakrýval ústa, bolo čosi dôverné, starostlivé.

Napokon sa vrátil a odložil mobil do vrecka. „Zhltla zopár tabletiek na spanie. Nič jej nie je.“ Zjavne mu odľahlo.

Súcit a obavy, ktoré som dovtedy cítila, sa zmenili na úžas. *Zhltla tie tabletky v okamihu, keď som sa o nej dozvedela? Ja, Jamesova manželka, s ktorou prežil dvadsať rokov? Nemala som sa zosypať skôr ja? Nemal by si robiť starosti o mňa?* Uzurpovala si pozornosť a starostlivosť môjho manžela vo chvíli, keď som ich potrebovala najväčšmi.

Nasledujúce hodiny si pamätám len matne.

Viem, že som vybrala taštičky z rúry. Piekli sa pridlho, celé zhnedli a boli až príliš chrumkavé.

Viem, že som sa vrátila do kúpeľne.

Viem, že som zavolala svojej nevlastnej mame Susan a všetko jej povedala. Šokovane zhíkla. Kým som s ňou telefonovala, na dvere mi jemne zaklopala Evie. Kľučka sa pomaly, opatrne otočila, no dvere sa neotvorili. Zamkla som ich.

„Je ti niečo, mami?" ozvala sa zvonku.

Čo najpokojnejším, o oktávu vyšším hlasom som odvetila: „Nie, nič mi nie je, zlatko. Len jedna moja kamoška potrebuje čosi prebrať." Neskôr mi povedala, že ju za mnou poslal James. Vraj nech ide skontrolovať maminu.

Dvom dobrým priateľkám Marii a Anne som napísala, že ma James podvádza.

Obe odpovedali obratom. „Čože???" Boli zmätené. Následne mi volala najprv jedna, potom druhá. Nezdvihla som im.

Skrútila som sa do klbka na chladnej dlážke a dlho som tam len tak ležala. Predstavila som si nasledujúce týždne v lockdowne, ako sa budeme musieť kvôli dievčatám snažiť zachovať pokoj a ako budeme s Jamesom chodiť na terapiu cez Zoom. Uviazli sme v jednom dome, na ostrove. *To bude strašné,* pomyslela som si. Nedokázala som si predstaviť, že by som mu niekedy odpustila, no zároveň som si nevedela predstaviť život bez neho. Neskutočne som ho milovala.

O tretej v noci som sa prechádzala mĺkvym domom. Jamesa som našla vo Finnovej posteli. Spal, vyzeral a dýchal pokojne, akoby sa nič nestalo. Dievčatá spali vo svojej izbe hneď vedľa, zakryté rovnakými perinami so žlto-bielymi kvetmi. V ten večer som neuložila Carrie do postele, hoci som to ešte stále robievala každý deň. *Určite sa tešila, že mohla ostať hore tak dlho po večierke. Asi si povedala, že som na ňu zabudla,* pomyslela som si.

Vrátila som sa do spálne a vliezla do našej postele. Jamesova strana bola stále ustlaná. Snažila som sa zaspať, ale spánok sa mi vyhýbal. Ťažili ma obavy. V mysli sa mi donekonečna prehrávali výjavy z večera: odkaz o nevere, Jamesovo priznanie a ospravedlnenie, pokus o samovraždu… Nič z toho mi však nedávalo zmysel. Nedokázala som tie udalosti skĺbiť s vlastným obrazom o svojom mužovi, milom, vľúdnom človeku, oddanom manželovi a otcovi. Nezatiahla som závesy, a tak som nadránom sledovala úsvit nad jazerom. Vyzeralo to na krásny, svieži a slnečný deň.

O šiestej ráno vošiel do spálne James. Mal na sebe tie isté veci, čo včera: ťažké topánky a čiernu parku, v ruke držal veľkú plátennú tašku. Z jeho prižmúrených zelených očí sršal chlad, aký som v nich ešte nikdy nevidela. Včera večer sa na mňa pozeral absolútne iným pohľadom. Nemusel povedať ani slovo. Vedela som, že sa čosi – nie, všetko – zmenilo.

„Chcem sa rozviesť. A odchádzam," oznámil.

Nechápala som, čo sa deje ani čo sa mi snaží povedať. Myslela som si, že o tom, či sa naše manželstvo skončí alebo pretrvá, budem rozhodovať ja.

„Budeš v pohode, ešte si mladá," pokračoval. Mala som päťdesiat rokov.

„Ideš za ňou?" spýtala som sa.

„Áno, chcel by som sa pozrieť, či je v poriadku."

Vyhŕkla som, že jej meno nefiguruje na stránke firmy. Hodila som ho totiž do vyhľadávača, pretože som si z nejakého iracionálneho dôvodu myslela, že všetko je len podvod. James sa prehrabal vo svojom telefóne a ukázal mi oznámenie o jej nedávnom povýšení. Mala pôsobivý životopis, v ktorom sa okrem iného vynímalo štúdium podnikateľstva na prestížnej univerzite. James sa tváril pyšne, očividne naňho urobila dojem. Potom odišiel.

Dievčatá jeho odchod prespali. Keď som začula, že sa budia, idú po schodoch a otvárajú mi dvere, odhrnula som Jamesovu stranu periny, nech si myslia, že spal vo svojej posteli. Vliezli ku mne vo svojich opičích pyžamách, ešte rozohriate a strapaté od spánku. Keď sa ku mne pritúlili, nasilu som sa usmievala a dúfala som, že sa mi podarí nejako zakryť červené fľaky na tvári.

„Ocko musel ísť do práce, tak sa vrátil do New Yorku," povedala som.

„A prečo sa s nami nerozlúčil?" opýtala sa Carrie.

Chvíľu som hľadala vhodnú odpoveď. „Ponáhľal sa na prvý trajekt."

Počas nasledujúcich piatich hodín, kým bol James ešte na ceste, som sa mu snažila niekoľkokrát dovolať, no ani raz mi nedvihol. Zavolal mi, až keď dorazil do New Yorku. Počula som, že práve parkuje v garáži, podáva kľúče obsluhe a kráča po ulici.

„Myslel som si, že som šťastný, no mýlil som sa. Mal som pocit, že chcem náš spoločný život, ale nie. Netúžim po ňom," povedal. „Akoby sa vo mne zrazu čosi preplo. Skončil som. Môžeš si nechať dom, byt aj deti. Nič z toho nechcem."

Zo všetkých slov, čo vypustil z úst, mnou otriasli hlavne *deti* a *dom*. *Vzdáva sa našich detí? Aj domu na ostrove?* Nešlo teda len o nejaký románik. Neodmietal len mňa. Zriekal sa všetkého – aj nás všetkých.

V nasledujúcich dňoch som sa naďalej snažila tajiť pred dievčatami pravdu. Rozprávala som sa s terapeutkou a tá mi poradila, nech im všetko poviem, až keď z nich opadne najhorší strach z pandémie. Bol ešte len marec, druhý týždeň izolácie. Mysleli sme si, že sa to čoskoro skončí alebo že sa dostaneme aspoň z naj-

horšieho a ľudia prestanú umierať, všetko v meste sa opäť otvorí a už viac nebudeme čeliť neznámemu.

Namiesto toho vyzerala pandémia čoraz desivejšie. A ja tiež. Pri stole som sedávala s opuchnutými očami a neumytými vlasmi. Potichu som plakala, kým som robila poriadky s oblečením a drhla toalety. Celé hodiny som strávila zavretá v spálni. Neuchýlila som sa k alkoholu, pretože som vedela, že by som po ňom bola ešte zronenejšia, no na druhej strane som sotva jedla. Mala som čoraz menší apetít a stiahnuté hrdlo.

Každých pár hodín som volala Jamesovi zo šatníka, z kúpeľne, z garáže aj z lesa, hádam zovšadiaľ, kde ma dievčatá nemohli počuť zadúšať sa od plaču a prosíkať o vysvetlenie. Takmer vždy väčšinu času mlčal. Neprezradil mi, čo konkrétne mu nestačilo v manželstve ani na mne, ani ako dlho mal ten pocit. Poprel, že za to mohla zamilovanosť, čo by ma síce bolelo, no aspoň by som to ako-tak pochopila. Keď prehovoril, znel úplne pokojne. Bol taký vyrovnaný, až som nadobudla pocit, že nemám právo byť rozrušená, zosypaná ani zmätená, že by som sa mala so všetkým rýchlo a hladko zmieriť.

Ani raz som ho nežiadala, nech si to rozmyslí. Vedela som, že je to nemožné, na to si bol až príliš istý. Chcela som však, nech mi aspoň povie, čo ho doviedlo k jeho rozhodnutiu, nech si robí aspoň nejaké starosti o deti a o mňa, hoci od nás odišiel. Ničoho takého som sa nedočkala. Ktosi medzi nami vztýčil múr. Na jednej strane som bola ja so svojím zúfalstvom a na druhej on – chladný ako kus ľadu.

Dookola mi odpovedal slovom „neviem“ a raz z neho dokonca vyliezlo, že za nič nemôžem. Prosíkala som, nech so mnou ide na terapiu cez Zoom. Odmietol. Potom mi prestal dvíhať telefón.

Napísal mi: „Odpoviem ti, na čo budem chcieť a kedy budem chcieť. Porozprávam sa s tebou, až keď sa mi bude chcieť. A sám sa rozhodnem, kedy to bude.“

Keby sme žili v normálnych časoch a bola by som v New Yorku, kde by som ho mohla stretnúť na ulici a musel by sa mi pozrieť do očí, možno by som aspoň trochu chápala, čo sa deje. Lenže ja som bola na jednom ostrove, on na druhom a nevedela som nič, iba čo som ostala v šoku z jeho náhleho odchodu.

„Asi umieram," napísala som mu.

Neodpovedal.

Raz uprostred noci som nadobudla skalopevné presvedčenie, že to on je otcom detí tej ženy s rovnakými začiatočnými písmenami v mene. Bola som strašne šokovaná a zmätená. Zdalo sa mi to možné. O jednej v noci som mu teda zavolala. Zrejme som ho v tú neskorú hodinu zaskočila, pretože zdvihol. „Sú to tvoje deti?" opýtala som sa.

„Prestaň už. Čo si zošalela?" odvetil a ukončil hovor.

Mala som pocit, že som naozaj prišla o rozum, že sa zo mňa, z inteligentnej, rozvážnej manželky a matky, po jeho odchode stala vyšinutá, pomätená ženská. Ani neviem ako a zrazu som bola ja tá nebezpečná osoba, tá nestabilná postava v našom príbehu. Ja, nie muž, ktorý odišiel od rodiny.

Hoci so mnou odmietal telefonovať, poslal mi jasnú správu: chcel ľuďom oznámiť, že sme sa rozišli v dobrom a obaja sme sa na rozchode zhodli. Ak budeme tvrdiť, že som to chcela tiež, vraj to bude lepšie aj pre moju duševnú pohodu.

Myslel si, že pristúpim na jeho falošnú hru. Dávalo to zmysel. Dvadsať rokov som vo väčšine záležitostí pristala na jeho slová. Verila som, že je rozumný a pozná správnu odpoveď. Vo všeobecnosti som celkom poslušná osoba. Ako školáčka som neporušila ani jedno pravidlo. Vždy som bola dobrá dcéra a svedomitá právnička. Starší brat ma rád prezýval „slušáčka Belle". Navyše som plachá, utiahnutá a vyhýbam sa konfliktom. Rozprávať som začala až v troch rokoch a ani vtedy som neplytvala slovami. Všetci učitelia mi do výkazov písali, že som síce šikovná a darí sa mi, ale mala by som viac rozprávať. Lenže vždy, keď som sa na to

odhodlala, očervenela som ako paradajka. V dospelosti som sa naučila viesť nezáväzné rozhovory, no inak som bola mĺkva a rezervovaná, o osobnejšie myšlienky a veci som sa delila len s blízkym okruhom dôverných priateliek.

Asi prvý raz v živote som neprijala Jamesovu radu. „Nie. To nepoviem," odvetila som.

Nechcela som klamať o tom, čím prechádzam. Táto hranica mi pripadala jasná ako facka aj napriek všetkému zmätku a zúfalstvu, ktoré som zažívala.

James odmietol oznámiť svojej rodine – matke, bratovi a sestre –, že od nás odišiel, tak som im to oznámila ja. Dva dni po jeho odchode som im poslala e-mail, ktorý ich zaskočil a vydesil. So švagrom a švagrinou som si počas tých prvých bezútešných dní písala v jednom kuse. Snažili sme sa vypátrať, čo sa stalo, akoby sme tomu mohli spoločnými silami prísť na kĺb. Keď Jamesova sestra uvidela profilovú fotku bratovej známosti na LinkedIne, bola vrcholne pobúrená – dotyčná mala tridsaťpäť rokov, no vyzerala na dvadsať. Našla jej rodičov a pokúsila sa prekaziť bratov románik. Márne.

Prvého apríla, skoro dva týždne po tom, čo nás James opustil, ma však jeho rodina od seba odstrihla. Jeho súrodenci mi v spoločnej správe napísali, že na to, aby mohli byť oporou pre Jamesa, sa so mnou viac nemôžu stýkať. Ich správa vyznela netaktne priamočiaro a sálal z nej rovnaký chlad ako z tých Jamesových. Vyrazila mi dych. Dvadsať rokov som bola súčasť ich rodiny.

Carrie si zjavne nič zvláštne nevšimla. Bola ešte malá, žila pre prítomnosť: vyučovanie na Zoome, tanček na TikToku a Fortnite. Za stôl si sadala hladná a nezaujímalo ju, čo odo mňa alebo od sestry dostane na tanieri – hlavne nech to je poriadne horúce.